

Предлози измена Закона о здравственој заштити становништва

Закон о здравственој заштити конципиран је тако да се ни на једном месту не каже из чега почива и на којим темељима ће се правити. Имајући у виду да правни систем једне земље мора да има јасно присутну конзистентност (хијерархију), универзалност и једнакост то сматрам да се пре него што се у несрећном члану 1. у коме доминира друштвена брига за здравље, општи интерес, организација здравствене службе (Шта мислите колики је утицај самоуправног социјализма?), а тек узгред права и обавезе пацијената, као да су она проистекла из учешћа у некој имагинарној облигацији, а не да постоје у суштинском смислу. Због тога,

Предлажем:

Да се пре члана 1. стави следећи текст у виду преамбуле:

У складу са Уставом Републике Србије који јасно одређује неприкосновеност људског живота, његово достојанство, као и неповредивост физичког и психичког интегритета личности (чл. 23., 24., 25., 68.), а Републику Србију дефинише као земљу чије економско уређење почива на тржишној привреди, отвореном и слободном тржишту, слободи предузетништва, самосталности приватних и других облика својине, где сви имају једнак правни положај на тржишту(чл. 82. и 84.), треба да почива овај Закон о здравственој заштити.

Живот и здравље грађана су њихова лична својина.

На основу напред реченог потпуно бесмислени бивају чланови 39., 40., па предлажем да се бришу.

Образложење: У чл. 39 расправља се о заштитнику пацијента, а у чл. 40 у праву на надокнаду. Пацијент ће то да оствари у редовном судском поступку. Заштитник пацијента је у неку руку и сукоб интереса, јер се он дефинише као радник здравствене установе, а такав однос може да се протумачи и као патерналистички, па је директан атак на слободу пацијента. Друштвена брига (који је за мене термин из неког другог времена) за здравље пацијента не сме да задире у његову приватност.

Надоканада штете проистиче из угрожавања здравља и живота грађанина, па као такви се третирају потпуно другим законом, а не Законом о здравственој заштити чак и да се живот и здравље пацијента не третирају као његова лична својина.

У чл. 17. тачка 9. Закон има претензије да регулише односе у систему здравственог осигурања што је регулисано Законом о здравственом осигурању па предлажем да се ова тачка брише. Закон о здравственој заштити ни на који начин не сме да утиче на здравствено осигурање.

У чл. 29 би требало да стоји: ...здравствене установе и **приватне праксе**; а на крају и **то се не може накнадно нарушити никаквим подзаконским актом.**

Образложење:

Овај додатак је од суштинског значаја за равноправност субјеката у остваривању здравствене заштите и он какав је сад директно је у супротности са Уставом. На њему морамо

да инсистирамо макар и кроз тужбу Уставном суду. Овај је члан такође у директној вези са предложеном преамбулом.

Друштвена брига- реликт самоуправног социјализма

Појам "друштвене бриге" је бесмислица, а њиме су омеђени чланови Закона од деветог до петнаестог члана (чл 9.-15.). Да ли је "друштвена брига" институционализована творевина из устава? Није. "Друштвена брига за здравље на нивоу појединца" је задњи члан овог насиља над језиком и Уставом. Зашто? Устав је конципиран тако да се у њему фигурирају слободна воља слободних грађана омеђена заједничким интересом који брани држава и њене институције. Уводећи у Закон о здравственој заштити појам "друштвена брига" ми маргинализујемо слободну вољу појединца (класичан пример патернализма и највећи вид насиља над слободом). Ако ови чланови треба да постоје у Закону тада је потпуно нормално да се каже да "Држава штитећи заједнички интерес грађана"

Брисати чланове 199. - 202. Допунски рад здравствених радника

Дошло је време да се једноставно забрани рад и у државним и у приватним ординацијама. Лекари морају да се одреде.

Брисати чланове 213. - 218. Акредитација

Класично дуплирање институција и стварање сталног простора за уцене. Држава је низом чланова јасно ставила до знања шта једна установа или приватна пракса мора да испуњава у процесу добијања услова за рад, који су механизми контроле процеса рада и других услова.

Рецимо да је то минимум услова обавезан за све.

Шта је акредитација? Требала би да буде оптимализација тих услова и да је наводно добровољна.

- Рецимо да су сви Домови здравља (који верујем не постоје у свету или постоје као и код нас као реликт једног времена) у примарној заштити и друге Установе (болнице, заводи,...) прошли ту акредитацију, а углавном су прошли или пролазе, новцем из буџета, као и да се сви грађани за сада се лече у њима (Средства РЗЗО су одређена њима).
- Рецимо да добра већина амбуланти у приватној пракси нису прошла акредитацију, па ако желе да је прођу морају да одвоје велика лична материјална средства.

– Ако је услов за рад са РФЗО акредитација

1. Има ли потребе тада увести приватну праксу у заједнички систем. Или да ли то закон не води рачуна о својим грађанима, јер што би се то радило кад се већ сад лече у оптималним условима.
2. Јасно је изражена неједнакост у стицању, јер се акредитација у приватним амбулантама и установама ради из личних средстава, а у државним из заједничких, што само по себи иде против Устава ("једнаки услови рада и стицања")
3. Како то да "добровољна акредитација" за стицање равноправног статуса има обавезујући карактер.
4. Потпуно обесмишљавање Закона о здравственој заштити који је већ прописао услове пословања и контроле тих услова. Обесмишљавање постојања силних инспекцијских служби у државној администрацији, чији је циљ да контролишу законитост и квалитет рада у складу са овим законом. Каква је тад функција чланова Закона 18. тачка 12; 23.; 144; 149.

На крају произилази да акредитација није добровољна. Постизањем оптималних услова у свим амбулантама, а сви ће због уговора са Фондом да теже акредитацији, долазимо у позицију да је Акредитација институција изнад Закона, што не би смело да буде.

Зато, или Акредитацију дићи на ниво законске обавезе са јасним елементима, а из закона избрисати све чланове Закона који се преклапају или укинути Агенцију за акредитацију.

Лично мислим да је циљ свих Агенција да на мала врата буду оруђе у нечијим рукама које је може да формално јесте у оквиру закона, да у ствари буде изван њега. Где је тако ту је лако увести корупцију на мала врата.